

Arrest

nr. 191 651 van 6 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 juli 2017.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. DESGUIN die *loco* advocaat L. LEBOEUF verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige, eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor de entourage van ex-parlementair Jamal al-Bathik en de sjiiitische militie Assa'ib Ahl al-Haq omwille van zijn voormalige werkzaamheden bij het Iraakse ministerie voor Binnenlandse Zaken.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 176 373 van 14 oktober 2016 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is, en er in Zuid-Irak geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in het kader van een gewapend conflict.

Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af -hij verklaart dat A.M.O.A.D., een van de informaten uit zijn onderzoek bij de Irakese politie, inmiddels ontvoerd en gefolterd is- en volgende documenten neer: de identiteitskaart en foto's van A.M.O.A.D., een pv van de politie van Aziziyah, een pv van de rechtbank van Aziziyah, twee brieven van de politie aan de rechtbank, een medisch rapport van het ziekenhuis van Aziziyah, een krantenartikel uit dagblad Biladi Al Yowm en een medisch rapport in verband met de psychologische gezondheid van zijn kinderen, zijn huwelijksakte en de nationaliteitsbewijzen en identiteitskaarten van zijn gezin.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. X van 14 oktober 2016 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding

van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Het middel is onontvankelijk waar het betrekking heeft op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag. Immers, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd.

De Raad wijst erop dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. X (c)), wat in casu niet het geval is, zo blijkt uit voormeld arrest van de Raad waarin in het kader van zijn vorige asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, waarin hij tot op heden volhardt, werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden, gelet ook op de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent enkele van die stukken zoals o.a. het gegeven dat het neergelegde krantenartikel een gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren kopie betreft, vaststellingen welke niet worden ontkracht of weerlegd, en gezien daarnaast de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Irak corruptie welig tiert en allerhande documenten tegen betaling kunnen worden verkregen, kan aan de door verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde documenten van de politie en de rechtbank van Aziziyah, alsook aan het krantenartikel geen bewijswaarde worden gehecht.

Met betrekking tot het door verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag aangebrachte psychologische verslag van zijn kinderen om aan te tonen dat zijn kinderen getraumatiseerd zijn door de gebeurtenissen in Irak, wijst de Raad erop dat, zoals ook in de bestreden beslissing wordt gesteld, dergelijke attesten/verslagen geen uitsluitel geven over de werkelijke omstandigheden waarin het trauma/de psychologische problemen werd/werden opgelopen. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze psychologische problemen werden opgelopen (cf. RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Het psychologisch verslag kan dan ook bezwaarlijk als ondersteuning dienen van verzoekers asielrelaas, en is niet van aard de geloofwaardigheid hiervan te herstellen.

Zo verzoeker verwijst naar het arrest *Singh et autres c. Belgique* van 2 oktober 2012 van het EHRM, waarin België veroordeeld werd in een zaak van Sikhs die als afgewezen asielzoekers naar Moskou dreigden te worden teruggestuurd, merkt de Raad op dat dit arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. Verzoeker gaat er na een selectieve lezing van voormeld arrest echter aan voorbij dat zijn asielaanvraag niet werd afgewezen omwille van twijfels omtrent zijn voorgehouden nationaliteit en verblijfplaats, doch wel omdat de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig werden bevonden. Zoals reeds hoger uiteengezet, kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is.

Gelet op de eerder in het kader van zijn vorige asielaanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door verzoeker opgediste relaas, en mede in acht genomen het feit dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij persoonlijk omwille van zijn voormalige werkzaamheden enkele jaren geleden bij het Iraakse ministerie

voor Binnenlandse Zaken (hij zou hier ongeveer tot september 2015 met een team van collega-politieagenten in het kader van een onderzoek naar corruptie hebben gewerkt) een bijzonder risicoprofiel heeft, toont verzoeker niet aan dat hij in zijn land van herkomst wordt vervolgd of gevisieerd of het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De loutere verwijzing naar zijn profiel en naar algemene rapporten, zoals het door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde 'Algemeen ambtsbericht Irak' van november 2016, omtrent de situatie en gewapende milities in Irak volstaat niet -zoals ook blijkt uit de bij de verweernota gevoegde UNHCR Eligibility guidelines- om aan te tonen dat verzoeker in Irak werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet ook op de bij 's Raads arrest nr. 176 373 van 14 oktober 2016 vastgestelde ongelooftwaardigheid van zijn verklaringen, in gebreke.

De Raad verwijst voorts integraal naar de motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit genoegzaam blijkt dat er actueel voor burgers in Zuid-Irak geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) een algemene situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

De bij het verzoekschrift gevoegde brieven van verzoekers raadsman, waarin verzoekers relaas beknopt wordt herhaald en de in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde documenten worden vermeld, werden reeds eerder neergelegd en werpen geen ander licht op hetgeen voorafgaat.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 juni 2017, voert verzoekende partij aan dat haar voormalige werk en profiel niet betwist worden. Zij beklemtoont dat zij een bijzonder profiel heeft en dat een onderzoek naar haar vrees voor vervolging om die redenen niet werd gevoerd, nu het Commissariaat-generaal zich beperkt tot een stereotype motivering dienaangaande. Voorts stelt verzoekende partij dat zij veel documenten heeft ingediend en dat het niet opgaat deze te weigeren door te verwijzen naar de algemene corruptie in Irak. Met deze algemene stelling wordt niet aangetoond dat de documenten die verzoekende partij neerlegt ter ondersteuning van haar relaas vals zijn. Tot slot wijst verzoekende partij op de medische verslagen van haar kinderen waaruit blijkt dat zij stabiliteit nodig hebben.

De Raad benadrukt dat in het kader van verzoekende partij haar vorige, eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 176 373 van 14 oktober 2016 werd vastgesteld en geoordeeld dat aan het asielrelaas waarin zij tot op heden volhardt, namelijk haar beweerde problemen met en een vrees voor de entourage van ex-parlementair Jamal al-Bathik en de sjiiitische militie Assa'ib Ahl al-Haq omwille van haar voormalige werkzaamheden bij het Iraakse ministerie voor Binnenlandse Zaken, geen geloof kan worden gehecht.

In zoverre verzoekende partij ter zitting gewag maakt van haar bijzonder profiel wijst de Raad naar de grond in de beschikking waar dienaangaande het volgende wordt vastgesteld: *“Gelet op de eerder in het kader van zijn vorige asielaanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door verzoeker opgediste relaas, en mede in acht genomen het feit dat verzoeker niet aantoonde dat hij persoonlijk omwille van zijn voormalige werkzaamheden enkele jaren geleden bij het Iraakse ministerie voor Binnenlandse Zaken (hij zou hier ongeveer tot september 2015 met een team van collega-politieagenten in het kader van een onderzoek naar corruptie hebben gewerkt) een bijzonder risicoprofiel heeft, toont verzoeker niet aan dat hij in zijn land van herkomst wordt vervolgd of geïsoleerd of het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. De loutere verwijzing naar zijn profiel en naar algemene rapporten, zoals het door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde ‘Algemeen ambtsbericht Irak’ van november 2016, omtrent de situatie en gewapende militieën in Irak volstaat niet -zoals ook blijkt uit de bij de verweernota gevoegde UNHCR Eligibility guidelines- om aan te tonen dat verzoeker in Irak werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet ook op de bij 's Raads arrest nr. X van 14 oktober 2016 vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, in gebreke.”* Verzoekende partij brengt geen concrete en valabele elementen aan die vermogen hieraan afbreuk te doen of een ander licht op te werpen.

Verzoekende partij gaat er voorts ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (cf. RvS 17 december 2013, nr. X). De Raad wijst er ook opnieuw op en benadrukt dat, zoals in de beschikking d.d. 27 juni 2017 werd opgemerkt, *“aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. X (c)), wat in casu niet het*

geval is, zo blijkt uit voormeld arrest van de Raad waarin in het kader van zijn vorige asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, waarin hij tot op heden volhardt, werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden, gelet ook op de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent enkele van die stukken zoals o.a. het gegeven dat het neergelegde krantenartikel een gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren kopie betreft, vaststellingen welke niet worden ontkracht of weerlegd, en gezien daarnaast de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Irak corruptie welig tiert en allerhande documenten tegen betaling kunnen worden verkregen, kan aan de door verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde documenten van de politie en de rechtbank van Aziziyah, alsook aan het krantenartikel geen bewijswaarde worden gehecht." Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op.

Met betrekking tot het door verzoekende partij middels een aanvullende nota ter zitting neergelegde rapport van een psychologe van de vereniging VAGGA d.d. 2 augustus 2017, waarin wordt vastgesteld dat haar kinderen zwaar getraumatiseerd zijn en met ernstige slaapproblemen te kampen hebben en dat zij nood hebben aan stabiliteit, herhaalt de Raad hetgeen eerder in de beschikking d.d. 27 juni 2017 met betrekking tot een eerder door verzoekende partij neergelegd psychologisch rapport werd vastgesteld, waar als volgt wordt gesteld: *"Met betrekking tot het door verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag aangebrachte psychologische verslag van zijn kinderen om aan te tonen dat zijn kinderen getraumatiseerd zijn door de gebeurtenissen in Irak, wijst de Raad erop dat, zoals ook in de bestreden beslissing wordt gesteld, dergelijke attesten/verslagen geen uitsluitel geven over de werkelijke omstandigheden waarin het trauma/de psychologische problemen werd/werden opgelopen. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze psychologische problemen werden opgelopen (cf. RvS 11 juni 2008, nr. X; RvS 10 oktober 2007, nr. X; RvS 10 juni 2004, nr. X). Het psychologisch verslag kan dan ook bezwaarlijk als ondersteuning dienen van verzoekers asielrelaas, en is niet van aard de geloofwaardigheid hiervan te herstellen."* Verzoekende partij werpt hier, door louter opnieuw een gelijkaardig psychologisch verslag aangaande haar kinderen neer te leggen, geen ander licht op. Het verslag van VAGGA van 2 augustus 2017 vormt dan ook geen begin van bewijs van de door verzoekende partij aangehaalde gebeurtenissen in haar land van herkomst, en vermag geenszins de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas te herstellen.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot algemene beweringen en kritiek, als zou de commissaris-generaal zich beperkt hebben tot een stereotype motivering en geen onderzoek hebben gevoerd naar haar vrees voor vervolging, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 27 juni 2017 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS